

ÓBUDAI EVANGÉLIKUS HETI HÍRMONDÓ

A 2019. év igéje:

„Törekedj békességre,
és kövesd azt!”

(Zsolt 34,15)

VI. évf. 35. szám,
2019.11.17.

Szentháromság ünnepe után
utolsó előtti
(Reménység)
vasárnap

Kiadó: Jakab Béla, szerkesztő: Proksza Gyula
Elérhetőségek

Hivatal: 06-1-3881773 ~ Jakab Béla: +36-20-8242989 ~ E-mail: obudev@gmail.com

„Mindnyájunknak leplezetlenül kell odaállnunk Isten ítélszéke elé.”

(2Kor 5,10)

Reménység vasárnapja alkalmára születnek az alábbi gondolatok.

Meghatározó vasárnap ez a földön élő és küzdő egyház és egyháztagok számára. A remény az, ami élteni az embert, és van egy vasárnap, ami különösen is erre fókuszál, figyelmeztet. Ki az, aki csak úgy átsiklik a remény fölött?

Gyülekezetvezetőként az a reménység élte, hogy alkalmatlanságom ellenére Isten felhasznál, és megáldja szolgálatomat. Reményem, hogy a templom megtelik alkalomról-alkalomra. Nem érződik az izzadságszag a meghívások mögött, és nem kell marketinges trükköket sem bevetni. Jönnek! Mert szól az Ige, a templom otthonuk lesz a kilátástalanságban, a magányban és betegségben élők számára. A gyermekek ráncigálják szüleik kezeit, hogy vigyék el őket a templomba.

Reményem továbbá az is, hogy a megterített asztalhoz való hívás nem kifogásokat ébreszt sokakban, hanem az alkalomhoz való ragaszkodássá változik. Nem az hangzik el, hogy „miért nem”, hanem a kifogások „hogyan segíthetek”-re változnak.

Reményem, hogy a fiatalok megtalálják a szerető Istenben saját magukat. Ezért kell ezen a vasárnapon még jobban összekulcsolnunk a kezünket, amikor két fiatal lány indul el a legizgalmasabb útra. Magunkat láthatjuk bennük! Mivé lettünk, kivé váltunk? Gyermekeink és unokáink is ők, bár talán senki sem ismeri őket a gyülekezetből. Merre járnak? Ott voltunk-e velük, amikor kellett? Jól tettünk, vagy legalább próbálkoztunk Isten követői lenni?

Az „Ilyen a világ!” kijelentés nem alkalmas a problémák megoldására. Ebben a világban élünk, és Isten alkalmassá tett bennünket Szentleke által lehetetlen dolgok megvalósítására. Ezért tenni kell, és a kicsi, a kevés is valami.

Mi az, amink van? Gondolom, hogy egymás vagyonyilatkozatain meglepődnénk. Kinek hosszabb, kinek szerényebb. Már rég nem az a fontos, hogy ki szegény vagy gazdag. A viszonyítás a fontos! Kihez képest? Az első karácsony óta ez az emberi mérce sem számít!

Isten elé állásunk pillanatában meztelenül, nincstelenül jelenünk meg. Nincs kis zsebünk, bankszámlánk, és nem lehet valamelyik angyalnak csúsztatni egy kis baksist a kedvezőbb elbírálásért. Nem rejtegethetünk semmit, és minden nyilvánvalóvá válik, a jó és a rossz egyaránt. Igaz, hogy ez félelmetes?

Kedves Olvasó! Kérdezz bátran vissza! – nem a reménységről volt szó? Reménység lényege, hogy az elé kell állnunk, aki tudja milyen az ember. Jézus, az az Isten, aki átérezhette földi ideje alatt a porsátor minden „kényelmetlenségét”. Érteni fogja a jó után vágyakozó, de a szüntelen elbukó énünket.

Szeretnék-e lelkeszként minél hamarabb az ítélőszéke elé állni? Pestiesen válaszolva, még tolnám azt a pillanatot. Remélem, hogy tart még számomra is a kegyelmi idő, sok még a feladat, és Vele minden reménytelennek látszó dolog reménység.

Jakab Béla parókus lelkész

ÉRTELMEZZÜK

Az alábbi bibliai idézet értelmezése a szerdai bibliaórán is nehézségeket okozott.

Mit is mond nekünk az Ige?

Te mit gondolsz erről, kedves Olvasó?

Zákeus pedig előállt, és ezt mondta az Úrnak: „Uram, íme, vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit kizsaroltam, a négyszeresét adom vissza neki.” Jézus így felelt neki: „Ma lett üdvössége ennek a háznak: mivelhogy ő is Ábrahám fia. Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.” Amikor pedig ezeket hallották, még egy példázatot is mondott, mert közel volt Jeruzsálemhez, és azt gondolták, hogy azonnal meg fog jelenni az Isten országa. Így szólt tehát: „Egy nemes ember távoli országba utazott, hogy királyi méltóságot szerezzen magának, s úgy térjen vissza. Hívatta tíz szolgáját, átadott nekik tíz minát, és azt mondta nekik: Kereskedjetek, amíg vissza nem jövök. Polgártársai azonban gyűlölték őt, ezért küldöttséget menesztettek utána, és azt üzenték: Nem akarjuk, hogy ez uralkodjék felettünk. Amikor pedig megszerezte a királyi méltóságot és visszatért, magához hívatta azokat a szolgákat, akiknek a pénzt adta, hogy megtudja: ki hogyan kereskedett. Megjelent az első, és azt mondta: Uram, minád tíz minát nyert. Az erre így szólt: Jól van, jó szolgám, mivel hű voltál a kevésen, legyen hatalmad tíz város fölött. Aztán jött a második, és jelentette: Uram, minád öt minát nyert. Ehhez pedig így szólt: Uralkodj te is öt városon. Megérkezett a harmadik is, aki így beszélt: Uram, itt a minád. Egy kendőbe kötve őriztem. Félttem ugyanis tőled, mivel könyörtelen ember vagy: azt is behajtod, amit nem fektettél be, és learatod azt is, amit nem vetettél el. Ekkor az így szólt hozzá: A saját szavaid alapján ítélek meg, gonosz szolga! Tudtad, hogy én könyörtelen ember vagyok, behajtom azt is, amit nem fektettem be, és learatom azt is, amit nem vettem el? Miért nem tetted hát a pénzemet a pénzváltók asztalára, hogy amikor megjövök, kamatostul kapjam meg. Az ott állóknak pedig ezt mondta: Vegyétek el tőle a minát, és adjátok annak, akinek tíz minája van. Mire ezt mondták neki: Uram, annak tíz minája van! De ő így válaszolt: Mondom nektek, hogy akinek van, annak adatik, akinek pedig nincs, attól még az is elvétetik, amije van. Ellenségeimet pedig, akik nem akarták, hogy királlyá legyek felettük, hozzátok ide, és vágjátok le itt előttem.” Miután ezeket elmondta, tovább haladt Jeruzsálem felé. (Lk 19,8-28)

A remény

El-elhagy a remény, el-elvonul tova,
Mint a vándormadár.
De visszaszáll megint zománcos szárnyakon,
Akármily messze jár.
Bezengi szívemet, mint a pacsirtaszó
A néma tájakat;
S a dal varázsnyomán álomba ringató
Tündérvilág fakad.

Dalolj, remény, dalolj, aranyszavú madár!
Ne hagyd el szívemet!
Mert egyszer a nagy út majd szárnyadat szegi
S a tenger eltemet.

Dalolj, remény, dalolj, aranyszavú madár!
Szegények dalnoka!
Szenvedni sem tudok, ha végkép elrepülsz,
Ha nem látlak soha!

Oh jaj, ha tolladat röpíti csak haza
A vándorfuvalom!
Még azt is fölveszem, szívem fölé teszem,
Siratva hordozom!

Tájékoztató és hívogató

- ✿ **Bibliaóra** – szerda, 10 órakor.
Vendégünk lesz D. Szebik Imre nyugalmazott püspök.
- ✿ **Lelkészünk** csütörtökön két alkalommal fogja hirdetni a **feltámadás igéjét**.
Gondoljunk a gyászoló családokra.
- ✿ **Örök élet vasárnapja** – november 24-én. Aki elhunyt szeretteiről név szerint szeretne megemlékezni, jelezze azt lelkészünknek.
- ✿ **A Jövő hét vasárnapja az egyházi esztendő utolsó vasárnapja** is. Igyekszünk adventi koszorúkat készíteni gyülekezeti tagjaink számára, vásárlás céljából.

Remény van nála! Sorsod zord vára
Nem tart foglyul. Jó az Úr!
Terhed leoldja, kínod kioltja,
Szép új hajnal pírja gyúl.

Készülj fel már most: Építsd a várost!
Házadat gondozd, a testvért hordozd!
Krisztus ezt várja. Halleluja!
Vidáman szolgálj, hogy végül ott állj,
Hol önként vallja milliók ajka:
Dicsőség, hála! Halleluja!

Scholz László (1911-2005) EÉ 70,3

Uram, Istenem,

Uram, Istenem , én reményem, hallgass meg engem!
Ne engedd, hogy belefáradjak keresésedbe!
Adj erőt, hogy mindig és mindenütt
Arcod látására törekedjem.
Önts belém reményt, hogy minden lépéssel
Közelebb kerüljek Hozzád.
Te ismered erőmet és gyengeségemet,
Őrizd az egyiket, s gyógyítsd a másikat!
Te juss eszembe mindenütt,
szeretnélek megismerni és szeretni Téged!

Szt. Ágoston imája

